

Tuženici: Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest ABP), Vlaams Financieringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant, Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (VMSW), Christof De Knop, Valérie De Knop, Melissa De Knop, Joanna De Keersmaecker, Marie-Jeanne Thielemans

Intervenijent: Vlaams Gewest

Prethodna pitanja

Treba li članke 21., 45., 49. i 63. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i članke 22. i 24. Direktive 2004/38/EZ od 29. travnja 2004. o pravu građana Unije i članova njihovih obitelji na slobodno kretanje i boravište na području države članice ⁽¹⁾ tumačiti na način da im se protivi uređenje prema kojem javno tijelo razvija zemljišta s ciljem njihove ponude pod povoljnim uvjetima na tržištu za kupnju i najam parcela i stanova prije svega osobama koje imaju usku društvenu, gospodarsku, socijalnu ili kulturnu povezanost s područjem djelovanja tog tijela, pri čemu vrijede uvjeti u vezi s prihodom koje velika većina tih osoba može ispuniti, kao u slučaju uređenja u skladu s:

- Dekretom vijeća provincije Flamanski Brabant od 25. veljače 2014. o provincijalnoj uredbi o funkcioniranju i upravljanju Agencije za zemljišnu i stambenu politiku u Flamanskom Brabantu – Vlabinvest APB, u vezi s
- člankom 2. stavkom 2. Dekreta flamanske vlade od 29. rujna 2006. o uvjetima prijenosa zemljišta preko Flamanskog udruženja za socijalne stanove i udruženja za izgradnju socijalnih stanova radi provedbe flamanskog Zakonika o stanovanju (kao i člankom 17. stavcima 2. do 6. Dekreta flamanske vlade od 12. listopada 2007. o uređenju sustava socijalnog najma radi provedbe glave VII. flamanskog Zakonika o stanovanju)?

⁽¹⁾ SL 2004., L 158, str. 77. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 42. i ispravak SL 2016., L 87, str. 36.)

Žalba koju je 9. lipnja 2017. podnio Christoph Klein protiv presude Općeg suda (osmo vijeće) od 28. rujna 2016. u predmetu T-309/10 RENV, Christoph Klein protiv Europske komisije

(Predmet C-346/17 P)

(2017/C 300/19)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Žalitelj: Christoph Klein (zastupnik: H.-J. Ahlt, odvjetnik)

Druge stranke u postupku: Europska komisija, Savezna Republika Njemačka

Zahtjevi

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

1. ukine presudu Općeg suda od 28. rujna 2016. u predmetu T-309/10 RENV;

2. naloži tuženiku da tužitelju naknadi 1 562 662,30 eura i kamate po osnovnoj kamatnoj stopi uvećanoj za 8 postotna boda, od objave presude;
3. utvrdi da mu je Komisija tužitelju u osnovi dužna naknaditi i štetu koja je mu nastala nakon 15. rujna 2006. u iznosu koji još valja utvrditi;
4. naloži Komisiji snošenje troškova postupka;
5. podredno: ukine presudu Općeg suda od 28. rujna 2016. u predmetu T-309/10 RENV i vrati predmet tom sudu na ponovno odlučivanje.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog žalbi žalitelj ističe sljedeće žalbene razloge:

Prvi žalbeni razlog, u okviru kojeg žalitelj navodi da je Opći sud povrijedio članak 61. stavak 2. Statuta Suda Europske unije time što je pogrešno procijenio doseg obvezujućeg učinka presuda Suda i pogrešno smatrao da tužitelj zbog nedopuštenosti četvrtog žalbenog razloga u predmetu C-120/14 P ne može zahtijevati naknadu štete u pogledu njegova proizvoda „effecto”.

Drugi žalbeni razlog, u okviru kojeg žalitelj navodi da je Opći sud iznova povrijedio članak 61. stavak 2. Statuta Suda Europske unije time što se nije držao odluka Suda glede pravnih pitanja. Sud je u točki 95. svoje presude presudio da valja ukinuti pobijanu presudu u dijelu u kojem je njome Opći sud odbio tužbu u pogledu zahtjeva da se Komisiji naloži naknada štete koja je žalitelju navodno nastala [...]. Suprotno toj pravnoj ocjeni, Opći sud je pogrešno zaključio da pravo na naknadu štete već u osnovi ne postoji jer nisu ispunjene pretpostavke za nju.

Treći žalbeni razlog, u okviru kojeg žalitelj navodi da je Opći sud povrijedio članak 84. stavak 1. svojega Poslovnika, time što je odbio navod da je Komisija svojim nedjelovanjem u zaštitnom postupku u skladu s člankom 8. stavkom 2. Direktive 93/42 povrijedila i članak 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima uz obrazloženje da je riječ o nedopuštenom novom razlogu. Slijedom toga, Opći sud je time počinio pogrešku koja se tiče prava jer se tužitelj već u tužbi pozvao na načelo dobrog upravljanja, koje se sadržajno preklapa s načelom dobre uprave i člankom 41. Povelje. Stoga ne postoji ni novi nedopušteni razlog.

Četvrti žalbeni razlog, u okviru kojeg žalitelj navodi da je Opći sud smatrao da direktiva ne dodjeljuje nikakva prava tužitelju osobno ni društvu atmed AG. Time je on povrijedio pravo Unije jer su oboje adresati u zaštitnom postupku i mogu se pozvati na načela slobodnog kretanja robe na temelju toga što su im povrijeđeni osnovni ekonomski interesi.

Peti žalbeni razlog, u okviru kojeg žalitelj navodi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je negirao postojanje uzročne veze između Komisijina nezakonitog djelovanja i navodne štete. Pritom je on iskrivio činjenično stanje i pogrešno kvalificirao činjenice. Time je iznova povrijedio članak 8. stavak 2. Uredbe 93/42, nije izvršio nikakvu pravnu ocjenu te nije dostatno obrazložio svoju odluku.

Šesti žalbeni razlog, u okviru kojeg žalitelj navodi da je Opći sud, time što nije uzeo u obzir priloge KOM RENV 1 i 2, povrijedio pravo na pošteno suđenje i pravo na saslušanje, članak 6. Europske konvencije o ljudskim pravima, članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te je iskrivio činjenice i dokaze.

Sedmi žalbeni razlog, u okviru kojeg žalitelj navodi da je sud Opći sud, time što nije prihvatio tužiteljev zahtjev da naloži Komisiji podnošenje spisa o zaštitnoj klauzuli, povrijedio pravo na pošteno suđenje, članak 6. Europske konvencije o ljudskim pravima, članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, članak 64. stavak 3. točku (d) Poslovnika Općeg suda i članak 24. Statuta Suda Europske unije.